A°. 1841. N°. 153.

ARNHEMSCHE COURANT.

(De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Zondag*, *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag* en *Zaturdag*, is *f* 5 in de drie maanden. —)

ZATURDAG 7 AUGUSTUS.

(De prijs der Advertentiën is, van *een tot vijf* regels *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.)

Buitenlandsche berigten.

TURKIJE.

Konstantinopel, *14 juli.* *Saïd*-bey en *Sami*-bey, die zich beiden nog in quarantaine bevinden, worden door de Porte met de grootste voorkomendheid behandeld. De sultan heeft bij zijne juweliers de vervaardiging van vele kostbare geschenken, namelijk groote met brillanten omgevene decoratiën, voor alle leden van *Mehemed-Ali's* familie, besteld. Ook spreekt men van eene spoedige verloving van *Saïd*-bey met eene zuster van den grooten heer. De partij van *Mehemed-Ali* heeft in het serail en den divan grooten aanhang verworven; er heerscht de gunstigste gezindheid voor hem. De oorzaak hiervan ligt niet alleen in de vele geschenken, waarmede zijne hier aanwezige agenten de Turksche hovelingen en staatsmannen overladen, maar ook in de sinds eenigen tijd bij alle grooten gevestigde overtuiging, dat het eenige en laatste redmiddel voor Turkije te vinden is in eene innige verbinding met Egypte: »Wij beiden vereenigd, zijn sterk en kunnen ons tegen geheel Europa verdedigen. Gescheiden, echter, gaan wij beide te gronde!" Deze lieden verbeelden zich, namelijk, stellig, dat de verbondene mogendheden eene verdeeling van Turkije op het oog hebben, waarin zij door Fransche dagbladen (dwaas genoeg) nog meer versterkt worden, als ware er tusschen Engeland en Rusland reeds bepaald besloten tot de verbrokkeling en verdeeling van het Ottomannische rijk. Zij vreezen overal verraad en gevaar, en stellen op de vriendschap van *Mehemed-Ali* en de vereeniging van zijne magt met de Turksche hunne eenigste hoop.

(*A. A. Z.*)

Van de Turksche grens, *24 juli.* Volgens berigten uit Alexinezza, gaat *Jacub*-pacha voort, tegen de in opstand geweest zijnde christelijke bewoners van Bulgarië de grootste toegevendheid te betoonen, waardoor rust en orde zigtbaar terugkeeren. Aan hen, die naar Servië gevlugt en nog niet teruggekomen zijn, heeft hij in de meest verschoonende bewoordingen eene oproeping uitgevaardigd, waarin hij hun eenen tijd van 21 dagen stelt om terug te keeren, onder verzekering van volkomene vergetelheid van al het voorgevallene. Deze oproeping gaat van de belofte vergezeld, dat hunne huizen weder opgebouwd, en alle geledene schade, zoo veel mogelijk, vergoed zal worden, en zij daarenboven regt zullen hebben, hunne bezwaren, door eene zelf gekozene deputatie naar Konstantinopel, onmiddellijk aan den grooten heer kenbaar te maken. De Servische regering geeft zich alle moeite den vlugtelingen vertrouwen in te boezemen, en hen te bewegen aan deze oproeping gehoor te geven.

— Uit Bucharest meldt men dat vorst *Ghika* de algemeene vergadering in Wallachije gesloten heeft, maar dat hij niet zeer tevreden was over den geest en de werkzaamheden derzelve. Voornamelijk zou de vorst daarover ontevreden zijn, dat de vergadering niets tot verligting van den boerenstand had gedaan; en hij zou derhalve gedreigd hebben, dat de regering er zich niet mede bemoeijen zou, wanneer het tusschen den gedrukten boerenstand en zijne drijvers tot buitensporigheden kwam. Deze bedreiging moet onlangs tot eene groote opgewondenheid hebben aanleiding gegeven, ten gevolge waarvan de minister van justitie zijn ontslag zou hebben gevraagd. Naar men hoort, heeft hij het voornemen zich met zijne beide zonen naar Parijs te begeven, om hen daar te doen opvoeden.

(*Köln. Z.*)

EGYPTE.

Alexandrië, *29 juli.* Eene voorname afzetting heeft dezer dagen in het paleis plaats gehad. De eerste adjudant van den pacha, die de functiën van minister van binnenlandsche zaken waarnam, is afgezet en door *Scheriff*-pacha, vroeger gouverneur van Syrië, thans van Kaïro, vervangen geworden. — *Ibrahim*-pacha heeft heden de Engelsche stoomboot *l' Oriental* in oogenschouw genomen.

KRETA.

(Correspondentie van den » *Sud de Marseille*". *Correa*, *3 juli.* De opstand der christenen op ons eiland zal — men moet het wel zeggen — weldra zijnen laatsten snik gegeven hebben. Het door de insurgenten op den 21sten juni geleverde gevecht heeft hun 30 tot 38 dooden, 8 gevangenen en omstreeks 100 gekwesten gekost. Dit was de zevende maal dat zij met de Turken handgemeen waren en telkens hebben zij het onderspit gedolven, maar thans schijnt hunne zaak geheel en al verloren. Onder de aanvoerders heerscht oneenigheid. Eenige moeten voortvlugtig zijn, en, zoo als verzekerd wordt, heeft *Mustapha* reeds deputatiën ontvangen van Grieken, die hem hunne onderwerping komen aanbieden, zoo als van de Sfakioten en andere deelnemers aan den opstand. Anderen zijn nog verder gegaan en hebben de wapenen nedergelegd. De omstreken van Apokorona zijn bevredigd. Wat de laatste hoop der opstandelingen vernietigt, is de aankomst van zeven nieuwe schepen uit Konstantinopel tot versterking der blokkade en voornamelijk de verwachte aankomst van 2000 Albanezen, welke de pacha van Janina aangeworven had en waarvan een gedeelte te Prevesa op eene Turksche stoomboot ingescheept was. Ongelukkiger wijze moest de veldtogt met eene bloedige episode eindigen, welke algemeene afkeuring en eene groote belangstelling in de arme Kretensers moet verwekken. Na het gevecht van den 21sten hebben de geregelde en ongeregelde Turksche troepen, op bevel of met toestemming van eenen overste-luitenant van Konstantinopel, in de ten ondergebragte dorpen de schrikkelijkste buitensporigheden begaan. Vrouwen en meisjes werden onteerd, onschuldige weerloozen en gevangenen vermoord, huizen en kerken, in weerwil van het verbod van *Takir*-pacha, uitgeplunderd. Deze generaal heeft zich op de plaats zelve vervoegd. Ook het fregat *Minerva* heeft zich daarheen begeven en de Engelsche gezant in Griekenland heeft den bevelhebber van het schip *Benbow* in last gegeven de strengste navorschingen omtrent het voorgevallene te doen.

ZWEDEN.

Stockholm, *23 juli.* Den 20sten juli, 's namiddags om 3 uur, was het dit jaar, sedert de assessor *Crusenstolpe* bij de vesting Waxholm aankwam, en zoo was dus de tijd zijner gevangenschap verstreken. Juist om dezen tijd verliet ook de heer *Crusenstolpe* met zijne vrouw Waxholm, en begaf zich op het stoomschip »*Drottningholm*" naar de hoofdstad, waar hij om 5 uur aankwam. Volgens zijnen eigenen wensch, dat zijne terugkeer zoo ongemerkt mogelijk zijn mogt, hadden de nieuwsbladen niets van den tijd zijner aankomst berigt, en bovendien had eene aankondiging, dat de stoomboot eerst om 8 uur Waxholm verlaten zou, het gerucht doen ontstaan, dat de terugkeer later op den avond zou plaats hebben; desniettegenstaande had een niet gering getal personen, welke nadere berigten omtrent het uur ingewonnen hadden, zich voor de gewone landingsplaats der stoomboot verzameld, om getuige van zijne terugkomst te zijn. Onder hen merkte men een groot gedeelte publicisten der hoofdstad op; ook den uitgever des » *Stadstidning*" den kanselarij-raad *Wollmarkt*, alsmede andere notabelen, zoo als den landshoofdman *Nerman*, welke thans in de hoofdstad is en druk audiëntion bij den koning heeft. Zelfs voor de vensters van het slot waren vele toeschouwers, want de raad was juist vergaderd. Zonder andere betuigingen dan van vreugde en vriendschappelijke groeten en handdrukken, werden de heer *Crusenstolpe* en zijne vrouw door eene talrijke menigte vrienden naar huis geleid. De tijding verspreidde zich intusschen snel, en later op den avond verzamelde zich voor zijne woning eene talrijke volksmenigte, zoodat de markt, waaraan het huis gelegen is, opgepropt was van menschen. Er werd hem door eenige zangers eene serenade gebragt, en verscheidene malen werd er »leve *Crusenstolpe!*" geroepen. Hoewel de volksmenigte eerst lang na middernacht uiteen ging, had er niet de minste wanorde plaats, waartoe niet weinig de omstandigheid bijdroeg, dat men in 't geheel geene policie-uniformen zag.

DENEMARKEN.

Koppenhage, *29 juli.* Eergisteren kwam ter reede alhier aan een Fransch fregat van 54 stukken, hetwelk naar Petersburg bestemd is. —

ITALIE.

Van de Italiaansche grenzen, *26 juli.* Onlangs waren verscheiden leden der familie van *Bonaparte* te Genua bijeen. De graaf *Survilliers* (*Josef Bonaparte*), verlangde, zoo als bekend is, zich hier duurzaam te vestigen, en had daartoe reeds eene schoone villa in de omstreken gehuurd, toen er plotseling in dit plan verandering kwam, waarvan de beweegredenen echter nog niet bekend is. Ten gevolge hiervan heeft de graaf *Survilliers* eene schikking over den huur der villa aangegaan. *Jerome* en *Lodewijk Bonaparte* zijn nu nog te Florence, waarheen ook *Josef* zijne woning denkt over te brengen. De prins *van Canino* is nu nog maar alleen te Genua, om de zeebaden te gebruiken.

ZWITSERLAND.

Freiburg. De orkaan, die ll. zondag over het geheele eedgenoodschap gewoed heeft, heeft hier den eerwaardigen lindeboom, die dadelijk na den veldslag bij Murten geplant werd, en die gedurende 365 jaar, dan eens getuige was van vele verblijdende dan van meer ernstige gebeurtenissen, tot zijn offer gekozen. De oude, reusachtige boom werd midden door gebroken. Iedereen spoedde zich eenen tak van dezen glorierijken boom meester te worden, en versierde daarmede zijnen hoed. — De hangbrug alhier slingerde heen en weder, even als een schip op de onstuimige zee.

Schwytz. Op den 25sten juli werd door den abt *Cöstelin* met veel plegtigheid de eerste steen gelegd voor de nieuwe Jezuiten-kerk alhier.

DUITSCHLAND.

Frankfort, *1 aug.* In de afgeloopen maand, zijn 111,398 personen langs den Taunus-ijzeren-spoorweg vervoerd. De ontvangst bedroeg 62,033 fl. en 37 kr.

ENGELAND.

Londen, *2 aug.* De tijdingen uit Indië, heden van Calcutta met de Oostersche brievenmaal alhier ingekomen, gewagen van geenerlei belangrijke verandering in de commerciële aangelegenheden des lands. Het geld was zeer schaars in Calcutta, en de voet van interest ongemeen hoog. De indigo-oogst beloofde zeer gunstige uitkomsten, en de opium-handel was nimmer zoo bloeijende geweest.

De tijdingen uit Mexico melden, dat de in dat land gevestigde Europesche kooplieden zich wegens de handelwijze der regering ten hunnen opzigte beklaagden. De consul van Engeland had de reclamatiën, door zijne landgenooten ingebragt, ondersteund, en men verzekerde, dat, bijaldien daarop geen regt wierd gedaan, hij zijn paspoort zoude vragen.

Londen, *3 aug.* Er is volstrekt geen nieuws van eenig belang. Het weder is heden alhier zeer gunstig, hetgeen de hoop op het behouden van den oogst wederom eenigzins opwakkert.

FRANKRIJK.

Parijs, 2 *aug.* Bij koninklijke ordonnantiën is een aantal prefecten naar andere departementen verplaatst geworden. De oppositie ziet hierin een voorbereidsel tot de ontbinding der kamers, in welk geval de regering er belang bij zou hebben overal prefecten te hebben die in haren geest op de kiezers werken.

— Het standbeeld van *Napoleon*, dat den 15den op de kolom der groote armee te Boulogne geplaatst moet worden, is maandag van hier in die stad aangekomen en door het volk met eene aan uitgelatenheid grenzende geestdrift ontvangen. Sommigen hebben de kar beklommen, om het beeld met vlaggen en lauwerkransen te overdekken.

— Het gieten van geschut te Straatsburg wordt onafgebroken voortgezet. Dezer dagen is eene bestelling van 500 kanonnen, van groot en middelbaar kaliber, aldaar van het departement van oorlog ontvangen.

— De heer *Arguelles* heeft den 26sten laatstleden, den eed als voogd der koningin van Spanje afgelegd. De plegtigheid was van zeer korten duur, en niet meer dan honderd en veertig senateurs en gedeputeerden waren in de zaal tegenwoordig, dewijl de minderheid zich aan alle deelneming daaraan had onttrokken. Ware de Engelsche gezant, de heer *Aston*, niet door persoonlijke redenen verhinderd geweest, dan zou hij waarschijnlijk onder de aanwezigen geteld zijn geworden. Het protest der koningin-moeder tegen het besluit der Cortès werd voor het publiek nog geheim gehouden. Men sprak ook van een vertoog van den koning der Franschen, waarbij deze dat besluit, als strijdig met de regten der vorsten, zou afkeuren; maar daaraan wordt hier weinig geloof gehecht.

— Heden wordt stellig aangekondigd, dat de heer *Arzac*, provisioneel maire van Toulouse, geregtelijk zal worden vervolgd. Men sprak er zelfs van om hem voor het hof der pairs te brengen; maar het ministerie schijnt daarvoor terug gedeinsd te zijn, wegens de weinige gedienstigheid, door vele pairs aan den dag gelegd, toen er onlangs sprake was om de zaak der aan *Lodewijk Philips* toegeschreven brieven aan dat hoogste geregtshof op te dragen.

— Volgens een loopend gerucht zou het ministerie er is geslaagd zijn om zich twee der voornaamste dagbladen, welke tot op dit oogenblik de staatkunde van de linkerpartij ondersteunden, tot vriend te maken. Althans zij verdedigen reeds de plannen van volkstelling van den heer *Humann* en het vertragen van de uitgifte der leening.

Parijs, 3 *aug.* Men verneemt, dat de hertog *van Orleans* en de maarschalk *Soult* den 15den augustus (den voormaligen Napoleons-dag) de kolom van het groote leger te Boulogne zullen gaan inwijden.

— Het eenige, hetwelk de volksmenigte op dit oogenblik bezig houdt, is de toestand der graangewassen en de vrees voor hongersnood. Het koren rijst of daalt op de markten, al naar gelang gedurende eenen dag of zelfs een uur regen valt of niet, en de berigten uit al de provinciën luiden hoogst verontrustend. Overal liggen de graanhalmen ter nedergeslagen en kunnen dezelve niet gesneden worden. De provinciën rondom Parijs krioelen reeds van Belgische werklieden, die jaarlijks komen om te oogsten en die thans door de landbouwers werkeloos moeten worden onderhouden, in afwachting van droog weder. Eene verduring van het brood schijnt onvermijdelijk en hongersnood zeer wel mogelijk.

— Men schrijft uit Tulle, dat *Marie Capelle*, die voornemens is den heer *Denis Barbier* wegens valsche getuigenis te doen vervolgen, bij de regtbank een rekest heeft ingeleverd ter benoeming van eenen curator ten einde tegen dien getuige eene actie voor schade en interest te beginnen. Wanneer de beschuldiging wegens valsche getuigenis wordt aangenomen, moet volgens de wet, de uitvoering van het arrest van veroordeeling geschorst worden, en wanneer de getuige wordt veroordeeld wegens valsche getuigenis à charge, moet de beschuldigde, tegen wien de valsche verklaring is afgelegd, naar een ander hof van assises worden verzonden, dan dat, hetwelk het eerste of tweede arrest heeft uitgesproken. Wordt hij, die van valsche getuigenis was beschuldigd, vrijgesproken, is het uitstel regtens opgeheven en wordt het veroordeelingsarrest ten uitvoer gelegd. De wegens valsche getuigenis veroordeelde getuige mag niet in de nieuwe debatten worden gehoord.

— Het tegenwoordige jaar kan, onder het weêrkundig opzigt alleenlijk vergeleken worden met het treurige jaar 1816. Destijds heerschten dezelfde aanhoudende noord-weste winden, dezelfde guurheid der lucht, dezelfde temperatuur. Hygrometer, barrometer en thermometer hebben in beide jaren nagenoeg identiek dezelfde resultaten opgeleverd.

Parijs, 4 *aug.* Een dagblad kondigt heden morgen aan, dat er talrijke arrestatiën onder de militairen van het garnizoen van Parijs plaats grijpen. Men verzekert dat vele soldaten en onder-officieren weigeren de dienst bij de fortificatie-werken te presteren, en dat zulks aanleiding tot deze arrestatiën zoude gegeven hebben.

— De *Messager* bevat geene berigten uit Toulouse van eenig belang, maar in den *Moniteur Parisien* vinden wij de volgende regels: »Men verzekert, dat de leden van het stedelijk bestuur te Toulouse, de heeren *Arzac*, *Realdes* en *Gase*, in hechtenis zijn genomen en voor de correctionele policie zullen worden gebragt, ter zake van hun protest, en zulks krachtens de wet van 1821, die op het misdrijf, hetwelk hun ten laste wordt gelegd, eene straf toepast van 1 tot 2 jaren detentie en de ontzegging der burgerregten gedurende vijf jaren."

— De *Revue des deux Mondes* schrijft in haar nommer van 1 augustus ll. de onlusten in de zuidelijke departementen niet toe aan den invloed van staatkundige partijen, hoewel deze bij den voortduur daarvan er haar nut van zouden hebben getrokken. De *Revue de Paris* houdt het er voor, dat de legitimisten de hand in het spel hebben gehad. Beiden komen daarin overeen, dat de aanmatigingen der stedelijke besturen tegen de regten en verpligtingen van het centraal bestuur, de dadelijke oorzaken der bewegingen zijn geweest. Gene waren van oordeel dat het beneden hunne waardigheid en hunnen pligt was, de ambtenaren van het ministerie van financiën bij te staan in de door de kamers zelve bevolene maatregelen en hebben geweigerd aan de uitnoodiging der prefecten, krachtens aanschrijving van den heer *Humann*, te voldoen.

Deze maandwerken laken, dat bij de eens bevolene opname der bevolking en roerende goederen, een openlijk verzet heeft plaats gegrepen, hetwelk zulke gevaarlijke gevolgen had na zich kunnen slepen; te meer, daar een ongelukkig toeval alle diegenen welke eene rol in deze zaken gespeeld hebben, dezelve slecht hebben doen vervullen: men schijnt echter volstrekt geene nieuwe rustverstoring te vreezen en wenscht het bestuur geluk, als buitengewoon gemagtigde een ambtenaar te hebben aangesteld, welke aan zijne bekwaamheden en ondervinding eene groote vastheid van karakter en gematigdheid paart.

BELGIE.

Brussel, 4 *aug.* Een berigtgever schrijft de aanzienlijke rijzing der granen aan onze markten sedert drie weken voornamelijk toe aan den uitvoer naar Frankrijk en Engeland. Hij erkent den invloed, dien de voortdurende regens op de prijzen hebben moeten uitoefenen, maar hij meent te kunnen verzekeren, dat de bestellingen uit Frankrijk en Engeland het meest hebben bijgedragen tot de rijzende beweging, welke hij betreurt. Hij verlangt dat spoedig maatregelen genomen worden, om zoo veel mogelijk de noodlottige gevolgen te voorkomen, waarmede de schaarschheid der granen ons bedreigt. De rogge is in vele plaatsen beschadigd, en de tarwe loopt ook reeds gevaar. (*Journ. de Brux.*)

Binnenlandsche berigten.

Amsterdam, 4 *aug.* Blijkens de jongste berigten uit Engelsch-Indië zal de tweede expeditie tegen China staan onder het bevel van sir *Gordon Bremer*. De *Bombay Times* behelst deswege het volgende artikel: »Deze scheepsmagt heeft de haven van Calcutta verlaten. Alles is met buitengewonen spoed gereed gemaakt. De vloot zal in het begin van augustus ter plaatse harer bestemming aankomen. Niemand twijfelt dat deze nieuwe ontwikkeling van geweld de verbolgenheid des keizers ten top zal voeren, die den strijd tot het uiterste wil volhouden. Niets dan een aanval tegen zijne hoofdstad zal hem tot onderwerping kunnen brengen. Zal een traktaat onderteekend worden, zoo moet zulks te Pekin geschieden, en daar zal dit traktaat door den keizer eigenhandig met zijn rood krijt moeten worden onderteekend. Zonder nadere instructiën uit Engeland af te wachten, die te laat, in de maand september, zouden aankomen, moeten de Britsche troepen omstreeks half augustus zich onder de wallen van Pekin bevinden, en dit zal het geval kunnen wezen, wanneer men sir *Gordon Bremer* en sir *Hugh Cough* te land en te water laat ageren. De Europesche expeditie, die gezonden wordt om eene hoofdstad te bemagtigen, welke twee millioen ingezetenen telt, is 4000 man sterk, maar deze handvol dapperen, door eene voortreffelijke artillerie ondersteund, zal de keizerlijke residentie gemakkelijk in bezit nemen, wanneer Hoogstdezelve niet mogt besluiten toe te geven. Maar wat zal men doen, ingeval hij naar Tartarye vlugt? Zal men eene proclamatie uitgeven, waarbij verklaard wordt, dat zijne Tartaarsche dynastie heeft opgehouden te regeren? Zullen wij Canton, benevens de thee-distrikten, voor ons houden en het overige des rijks aan eenen door ons gekozen vorst opdragen? Dit zoude wel eenigzins gewaagd schijnen, doch in Oostindië hebben wij niet anders gehandeld." (*Handelsblad.*)

Amsterdam, 5 *aug.* Wij vernemen nader, dat de ontworpen financiële wet niet alleen de kansbiljetten bevat maar ook de uitgestelde schuld, en dat alle becijferingen bij de wet gevoegd zijn en dus mede publiek zullen gemaakt worden. (*Idem.*)

's Gravenhage, 4 *aug.* Naar men verneemt zal de plegtige inwijding van *de Ruiter's* standbeeld te Vlissingen, den 18den augustus plaats hebben. Waarschijnlijk zal Z. M. daarbij tegenwoordig zijn.

— Men verneemt, dat Z. M. ook aan den heer *Meeter*, vroeger schrijver van den *Tolk der Vrijheid*, die tot vier jaren gevangenisstraf was veroordeeld, gratie heeft verleend. Gelijk men weet, had zich dezelve naar buiten 's lands begeven, zoodat hij thans in het vaderland kan terugkeeren.

— Gisteren is mevrouw *Elisabeth Fry*, die zich door hare pogingen tot verbetering van den toestand der gevangenissen in Engeland en door andere menschlievende bemoeijingen beroemd heeft gemaakt, met hare bloedverwanten en gevolg, alhier aangekomen en in het hôtel *Bellevue* afgestapt.

Zoelen, 2 *aug.* Ook op deze plaats hadden wij het genoegen de voortreffelijke kunstbewerking om het scheelzien te genezen te mogen zien. De twee zonen van den landbouwer *C. van Ommeren*, alhier, die ten gevolge van roodvonk en stuipen, sedert hunne vroege kindschheid buitengewoon sterk scheel zagen, zijn door den kundigen Utrechtschen heelmeester *Mulder*, beiden aan beide hunne oogen geopereerd en wel met het allerbeste gevolg, zoodat zij naauwelijks door hunne mede-ingezetenen te herkennen waren. Zij roemen zeer de zachte en liefderijke behandeling van voornoemden heer, de geringe pijn en kortheid des tijds waarin de operatiën geschiedden.

Arnhem, 6 *aug.* De ingezetenen dezer stad werden in den afgeloopen nacht op eene onaangename wijze in hunnen slaap gestoord, door het geroep van brand! In de fabriek van aardappelenmeel van den heer *A. Knoops* is dezelve ontstaan, welke is geheel uitgebrand; doch het vuur heeft zich ook niet verder uitgestrekt, daar de belendende gebouwen weinig of niet hebben geleden. De oorzaak van den brand schijnt onbekend te zijn. Door doelmatig aangebragte hulp, waaronder vooral te noemen is die van de hier in garnizoen zijnde mineurs, is men den brand nog al spoedig meester geworden. Ongelukken hebben er niet bij plaats gehad; de beide ezels, die tot de fabriek gebruikt werden, zijn in den brand omgekomen.

Mengelwerk.

De zielsverhuizing.

(*Slot van n°. 152.*)

Den volgenden morgen ging Leontio, naar zijne gewoonte, de mis in de kerk *San Pietro in Montorio* hooren. Hij was ongelukkig en had behoefte aan gebed. Daarna wilde hij den berg Janiculum verlaten, toen hij een schoonen, grooten man voor zich zag, rijk gekleed, de vingers met schitterende ringen getooid, een degen op zijde, en die hem scherp aanzag.

— »Gij zijt bedroefd, jongeling, wat deert u? hebt gij uwe geliefde verloren?"

Leontio schudde het hoofd: »Neen Excellenza!"

— »Ik ben geene Excellenza en verlang het ook niet te wezen; spreek onbeschroomd, wat deert u? Kan ik u van dienst zijn? Hebt gij geld noodig? Gij behaagt mij, uw gelaat duidt geest aan. Kom vertrouw u aan mij."

— »Maar wie zijt gij, dat ..."

— »Heb ik u naar uwen naam gevraagd? doch het zij zoo; ik ben Salvator Rosa; neemt gij thans mijn aanbod aan?"

Leontio boog zich eerbiedig: »God geleidt u naar mij, u zocht ik." Daarop deelde hij hem zijne levensgeschiedenis, voor zoo ver hij die zelf kende, en zijn plan mede. Intusschen had Salvator Rosa den jongeling met steeds toenemende verbazing beschouwd, hij scheen in gedachten verzonken.

— »Hoe heet gij?"

— »Leontio."

— »Ja, ja, juist, Leontio, en uw familie naam?"

— »Dien ken ik niet."

— »Hebt gij mij niet reeds eenmaal gezien?"

— »Nooit."

— »Maar ik heb u gezien; doch ik weet niet regt waar? Hoe oud zijt gij?”

— »Achttien jaar.”

— »Zoo, zoo! Ja, ik heb u meer gezien. Gij spraakt van eene zuster, hoe heet zij?”

— »Stellina.”

Salvator verstomde. — »En is zij uwe zuster, — of uwe vrouw — of uwe beminde?”

Leontio zag hem vertoornd aan.

— »Ik wilde u niet beleedigen, maar ook uwe zuster is mij bekend, zeer bekend; wist ik slechts hoe! Uwe zuster is brunet.”

— »Neen, blond.”

— »Ja, en blond — zwarte oogen.”

— »Ja, maar hoe weet gij....?”

— »Eene duistere herinnering — doch ik kan mij niet duidelijk te binnen brengen — maar wat scheelt u, gij wordt doodsbleek, uw oog rolt — zijt gij ziek?”

— »Neen.”

— »Uw gelaat vertrekt zich; — ha! die uitdrukking van schrik, geen aardsche blik — o blijf zoo staan — eene minuut — ik moet u afschilderen, deze figuur heb ik noodig — ik wil u onsterfelijk maken — in mijne schilderij: *Saul en de heks van Endor*. Uwe trekken zal ik aan Samuels geest geven. Ja, ja, gij zult het zijn — in het oogenblik waarin gij uit het graf verrijst.”

— »Zwijg!” riep Leontio hevig, »zwijg!” en hij rukte hem de teekening uit de hand en verscheurde ze. Na de eerste verbazing lachte de schilder luidkeels en riep Leontio terug; maar deze snelde heen, tot dat hij ademloos bij zijne zuster kwam.

— »Hebt gij Salvator Rosa gesproken?” vroeg zij.

— »Ja.”

— »Vertrekken wij naar Napels!”

— »Ja, morgen.”

Vier dagen later zat Leontio met Stellina in het logement *La lira d' Apolline* te Napels. —

V.

In de grotten van Pausilippus vond Leontio eenigermate de te Rome verlorene rust weder; maar geheel kon hij haar niet terugkrijgen, want zij kan slechts uit eene kalme ziel voortkomen. Wilde droomen, zonderlinge beelden stoorden des nachts zijnen slaap. Eens, toen hij hem weder zulke verwarde tooneelen vertoond had, begaf hij zich met Stellina naar het op den berg gelegen Karthuizer klooster. Het was juist het feest: *dies rogationum* De opkomende zon bestraalde de prachtige marmer-zuilen, het beeld van den heiligen Bruno, de gouden en zilveren altaar-sieraden, de heerlijke schilderijen.

De dienstdoende geestelijke zegende de veldvruchten in. — Leontio riep verrukt uit: »Wat heerlijk, aanlokkend verblijf!” — *Transeuntibus!* (voor voorbijgangers) zeide eene zachte stem achter hem. Leontio was nieuwsgierig te weten wie dit gezegd had, — het was een Karthuizers-monnik: hij volgde hem met Stellina, om zijn gezigt te zien. De monnik, die achter zich hoorde gaan, keerde zich om: — juist op dat oogenblik vielen eenige heldere zonnestralen op Leontio en Stellina. Ontzet sprong de monnik terug; zijn gelaat werd doodsbleek: »*Verrezen*!” riep hij met eene gillende stem, welke de orde zou hebben gestoord, had niet juist het koor der Heiligen-litaniën ze overdekt.

»Verrezen?” herhaalde Leontio rillend — »Wie?”

— »Gij, zij. — Gij beide! Van waar komt gij? Spooksels! hier is Gods huis! Gij moogt niet over dezen drempel.”

— »Mijn vader, [illegible] met mij en met mijne zuster!”

— »Uwe zuster! — Zoo hebt gij u in de hel laten scheiden?”

— »Geef ons uwen zegen!”

Mijnen zegen? u — Leontio? Stellina?

— »Gij kent ons? — Een geheim — een doodengeheim.”

— »Ja, ja! een geheim voor ons beide! Maar ik moet weten wat dit is. Leven of dood! Ziet gij ginds dien heuvel, die pijnboomen, die bouwvallen aan de andere zijde des waters?

»Dat was Rimbaosa's slot. Komt daar dezen avond om zes ure — ook ik zal er zijn. Vind ik er u, zoo is het een bewijs dat gij leeft en verrezen zijt; zoo niet, dan wil ik het daglicht nooit meer aanschouwen. Gaat nu.”

VI.

Het was een schoone lentedag, zijne laauwe luchten speelden om Napels, Ischia, Sorrento en Procida; hij neigde ten einde toen Leontio en Stellina onder de pijnboomen wandelden, waarvan de monnik gesproken had. »Wat toeft hij lang,” zeide Leontio rondom zich ziende; en zijn oog viel op eenen armoedig gekleeden grijsaard, die met gekruiste armen op- en neder-ging, het hoofd schudde, zuchtte, naar de ruïnen staarde en zijne drooge oogen wischte, alsof hij weende. »Wees zoo goed” — sprak Leontio hem aan — »is dit het kasteel Rimarosa?” De oude man wendde zich naar den vrager, zijne oogen verwijdden zich, zijne handen vielen neder, zijne borst reutelde; eensklaps sprong hij in eene vlaag van razende blijdschap op beiden toe: »Leontio, Stellina! Gij zijt niet dood! mijne jonge meesters! Dat kon de lieve God ook niet toelaten! Maar wat ziet gij bleek! Gansch niet gekleed voor de bruiloft! Neemt u in acht voor den monnik, hij wil u vergeven.” Leontio en Stellina stonden verstomd. »Bedrieger, goochelaar!” — riep eindelijk Leontio — »wat wilt gij van ons?” — »Hebt gij de bruidskamer gezien,” — voer de oude voort — »zij is prachtig; twee schoone lijken liggen er in” — »Zwijg, zoon der hel! verschijnsel! Kom, Stellina, laat ons gaan, het wordt mij hier wonderlijk te moede.”

— »Ik volg u overal; laat mij bij u sterven.”

— »Weg, weg!”

— »Ondankbare! Heb ik uw zweetdoek niet genaaid, toen gij een lijk waart!”

Stellina had ter naauwernood tijd den dolk van de borst des ouden af te wenden; uit eene wond aan den arm spatte zijn bloed. De oude bemerkte het niet, met luider stemme riep hij: »Neen! Neen! Gij zijt niet mijne jonge meesters. Gij zijt spoken! Gij zijt niet Leontio! *Apage, satanas!* En deze! hare haren zijn slangen. Gij zijt immers vergiftigd door Marco Teona, omdat uw vader zijne bruid verleidde; hij was het, Marco, in monniksgewaad. Bravo, Teona, bravissimo!” — Met deze woorden verwijderde zich de krankzinnige grijsaard, terwijl hij een kruis sloeg.

De Karthuizer kwam, als boer verkleed. »Volgt mij!” sprak hij met doffe stem. Zij gingen over puinen naar de toegemetselde kamer; de monnik en Leontio braken het metselwerk op; spoedig hadden zij de deur gevonden, zij traden binnen; ook de toegemetselde vensters werden geopend. »Kent gij deze kamer?” vroeg de monnik.

— »Neen! ik ben nooit te Napels geweest.”

— »Het is toch uwe bruidskamer, waarin gij den adem gaaft; hier stierft gij, Leontio, en gij, Stellina, vergiftigd; dit zijn uwe kleederen, daar is uw degen, wiens gevest den naam Leontio draagt.”

— »Droom der hel! Heilige Maagd, help mij; ik herken deze kamer; eene duistere herinnering zweeft mij voor den geest.”

— »Kom, mijn broeder, voort van hier, anders sterf ik.”

Ten tweeden male zeide de monnik: »Waarom beeft gij, die nu man zijt? Zie mij aan, ik beef niet, en toch herinnert mij dit alles eenen schrikkelijken nacht. Sinds dien nacht zijn twintig jaren verloopen, ik heb in de Karthuizer-cel slechts aan God en uwen dood gedacht; ik had de gerustheid, den vrede mijner ziel bijna bereikt — toen zag ik u heden, u en uwe vrouw. Vervloekt zij deze dag! de booze geest van St. Elmo heeft u bij mij gebragt — om uwentwil wensch ik dat uw vleesch geen vleesch zij, anders moet ik ten tweedenmale: — mij bindt de eed dien ik aan het graf mijner bruid heb gezworen. Niet waar, gij zijt geen menschen, maar kinderen des grafs? — Gij zijt de geesten dezer beelden?” — Bij deze woorden rukte hij den zwarten sluijer, die de schilderijen verborg, weg. Leontio en Stellina stonden daar stom van verbazing — het waren hunne portretten. Stellina viel onmagtig op eenen stoel neder. Leontio trok zijnen dolk en bleef roerloos als een beeld in die houding staan.

VII.

Leontio's verstijving was voor eenen diepen slaap geweken, hij zonk op den grond neder, zijn hoofd lag in Stellina's schoot; zoo vond deze hem toen zij ontwaakte. De maan scheen helder door de opening in den muur, hare stralen vielen op de schilderijen; de monnik was verdwenen. Stellina werd angstig, zij wekte haren broeder. »Waar ben ik?” vroeg hij, verwilderd. — »Bij mij, Leontio.” — Ja, ja, maar kom, weg van hier, in het vrije, de lucht zal mij verkoelen.” — Zij gingen in den tuin, en dwaalden door de lanen des parks; hun weg bragt hen in een cypressen boschje. Eene grafnaald stond voor hen, Leontio wierp het oog op eenige ingehouwen letters, met eenen gil greep zij naar de hand van Stellina en wees haar het grafschrift. Zij las:

Leontio en Stellina,

gestorven den 11den mei 1646, den dag van hun huwelijk.

Sprakeloos van ontzetting staarden zij elkander aan. De vertwijfeling blies Leontio moed in; hij opende de deur van het graf en zag twee zerken.

»Leeg, beide, leeg! O God, erbarm u mijner, of ik word waanzinnig!”

Stellina knielde neder en bad rillend haren rozenkrans.

Eensklaps sprong Leontio op; zijn gelaat veranderde, het hoogste genoegen gaf zich in zijne trekken te kennen, zijne oogen fonkelden. »Zoo is het;” — riep hij uit — »Leontio en Stellina, gestorven den dag van haar huwelijk.”

Ik erken den wenk van God, Stellina! sta op! Gij zijt niet mijne zuster! gij zijt mijne geliefde, mijne vrouw! ja, wij zijn dooden, wij zijn verrezenen. Wat raakt dat, als ik u slechts beminnen mag.” Hij bedekte haar met gloeijende kussen; Stellina duldde, — zij beantwoordde zijne liefkozingen.

De dag was aangebroken toen zij het oord des doods — voor haar eene plaats van nieuw leven, van nieuwe vreugde — verlieten. Een vreemdeling trad hen te gemoet.

»Salvator Rosa!” — riep Leontio.

— »Ik ben het, Leontio, graaf van Rimarosa. — Hoort mij aan. Toen gij mij te Rome verlaten hadt, ging ook ik naar Napels, waar familie-zaken mij riepen; ik vroeg naar u, en plotseling schoot mij als een bliksemstraal de herinnering te binnen, dat ik eens in dit kasteel geroepen werd om twee verliefden te schilderen die u trek voor trek geleken, die ook Leontio en Stellina heetten. Ik vernam toen dat deze beide aan gif gestorven waren. Ik besloot dus, dat gij broeder en zuster der vermoorden waart. Maar hoe kon ik mijn vermoeden tot zekerheid brengen? Drie dagen deed ik nasporing in alle kerken van Napels; eindelijk ontdekte ik een ouden Franciscaner, die zich herinnerde eens heimelijk naar eene plaats (aan zijne beschrijving herkende ik een vertrek van dit slot) gebragt te zijn, waar hij twee kinderen onder de namen Leontio, Stellina doopte.

Hij herinnerde zich nog dat het kleine meisje op de borst een teeken in den vorm eener speld, gelijk de vrouwen die als hoofdsieraad dragen, had. (Stellina wierp zich bloozende aan Leontio's borst). Ik volgde u herwaarts, toen mij een man te gemoet kwam, dien ik kende, Marco Teona heette hij: ik had hem op mijne wandelingen in de Abruzzes leeren kennen. »Moordenaar” — riep ik hem toe — »wat hebt gij met Leontio en Stellina gedaan?” — »Ik heb ze vergeven, maar hunne schimmen zijn daar” — hier wees hij naar het slot; — »zij vervolgen mij, maar ik zal hen ontvlieden,” met deze woorden ontsnapte hij. Dezen morgen hebben de golven zijn lijk in dezen tuin aan strand gespoeld. — Toen hij zich van mij verwijderd had, zocht ik u op, doch daar het reeds donker was geworden en ik in de bouwvallen verdwaalde, zoo besloot ik den morgen af te wachten. Nu heb ik u gevonden in plaats van twee lijken. »Twee gelukkige echtgenooten” riep Leontio, de donker bloozende Stellina aan zijn hart drukkende en Salvator Rosa omarmende.

Na eenige weken, welke Leontio en Stellina in Salvator Rosa's huis doorbragten, was het kasteel weder bewoonbaar gemaakt. Op eenen schoonen lentedag stonden beide, door eenen priester gezegend, voor het altaar der kerk te Resina. Des avonds was de bruidskamer feestelijk verlicht, een groot bal verzamelde veel edelen uit den omtrek, en toen het bal ten einde was gingen ook de lampen in de bruidskamer uit. —

Den volgenden morgen zeide de jonge graaf Rimarosa aan zijne vrouw: »Mijn broeder en uwe zuster zijn hier op eene schandelijke wijze vermoord geworden. God kon hunne ligchamen nog niet laten verrijzen; doch God is genadig, hij liet hunne zielen in onze ligchamen overgaan.”

Mijn dood.

Het was den 12den september 1838 dat ik mij in Oud-Nederlands beursstad meer dan ooit verveelde. Ik wist volstrekt niet meer wat te bedenken om eenige nieuwheid in mijn eentoonig leven te brengen; ware de Amsterdamsch-Haarlemsche spoorweg toen reeds, even als onze grondwet Europa's bewondering geweest, misschien had ik een uitstapje naar de Tulpen-stad gemaakt, om te zien hoe Oud-Nederlanders op spoorwegen reizen; want na een Oud-Nederlander in een ballon, kan ik mij niets onnatuurlijkers verbeelden dan een Oud-Nederlander in eenen stoomwagen. Dan, die weg was er nog niet; diligences en schuiten kende ik volkomen, met haar reëel en personeel; *Doctrina* en *Amicitia* kende ik ook; onze andere amusementen al mede; ge-

lezen had ik reeds in het oneindige: ontelbare pijpen en cigaren gerookt bij duizenden; gewandeld en gereden tot oververzadiging toe; gejaagd had ik en gehengeld. Ik had gestudeerd en was militair geweest; had wat men vriendschap noemt en liefde gekend. Ik was geblazeerd van verzen aan de Maan en van duëllen in den morgenstond. Ik was diaken geweest en commissaris van het casino. Gereisd en mij in logementen verveeld, had ik ook overvloedig. Dit alles overdacht ik, terwijl noch de naderende winter, noch het vooruitzigt der jastafel met mijn oom aan het einde, noch dat der theetafel met mijne nicht er achter, eenige bekoring meer voor mij had. Zou er dan waarlijk niets nieuws meer voor mij zijn? dacht ik: dan sterf ik zeker van verveling. Deze bedenking en het tafereel hetwelk ik mij voorstelde van mijnen waardigen oom, mijne tien duizend gulden jaarlijksch ervende, en mijne tortelnicht haren LOE (ik heet LOUIS) betreurende, bragt mij op den inval: ik wilde toch wel eens zien hoe zij zich zouden aanstellen bij den dood van hunnen veelbelovenden neef, weggerukt in den bloei zijner jaren! — Indien ik eens stierf?.. dacht ik, van mijne canapé opspringende, en aan het op- en neer-wandelen gaande, gelijk geniën altijd doen, als zij een Apollische inblazing krijgen. Wat belet mij eenigen tijd dood te zijn. Wat belet mij in de *Opregte Haarlemsche Courant* mijne doodsaankondiging te lezen? .. Consciëncie-werk is er niet bij; mijn' hond kan ik medenemen, en op oom en nicht zal mijne asch en mijn rouw niet te zwaar drukken. Ja, ik wil sterven; ik wil mijne dierbare betrekkingen, mijne vrienden en vriendinnen nog eens, op deze wereld, na mijnen dood terugzien. Doch, waar zal ik sterven? — waar beter dan in het romantische land, waar ieder dag zijne zon heeft en zijnen moord, — Italië.

Als des morgens de klok u verveeld heeft met haar dwaas gelui over den verjaardag van een' der zes en dertig prinsen en prinsessen, aan welke men — ware het niet om dat hatelijke gelui — alle mogelijke verjaardagen — »hooge verjaardagen" zou toewenschen — dan kunt gij des avonds altoos zeker zijn door de klappermans-melodie »tien haait tie klok" uit uwe ideaalste mijmering te worden gerukt. Gelukkig nog dat ons landsvaderlijk bestuur, hetwelk het klokkengelui, de galg en den klapperman dadelijk mede invoerde, — omdat het Oud-Nederlandsch landskind zoo zeer gehecht is aan zijne instellingen — niet op den inval kwam om op zulk een verjaarfeest ook bij dag de klapperliedeu te laten rondratelen en telken ure de verjarende Hoogheid te doen annonceren!

II.

Met eenen kredietbrief op TORLONIA voorzien, vertrok ik zes dagen daarna, en kwam over Rotterdam en Londen, in den helft van october, te Livorno aan. Doch Toskane is geen land om *in effigie* te sterven; het koningrijk Napels schikt zich oneindig beter daartoe; in Calabrië vooral zou men, naar ik vernam, regt gemakkelijk uit het getal der levenden kunnen verdwijnen. Mijn *vetturino* scheen een zeer geslepen persoon en zeer gedienstig als er eenig goud bij te verdienen was, een ware Italiaan. Ik deelde hem mijn plan mede. »Er worden hier, in het gebergte nog al reizigers vermoord?" »Nooit, Excellenza." — Hm; ik dacht juist dat het hier zeer gemakkelijk gaan zou, en men..." O! indien Uwe Excellentie verlangt, heeft zij slechts te bevelen; »*sara servida.*" — »Ik wenschte dat hier eens een lijk gevonden wierd" — »*Bene:* van een jong man."—»*Bene.*" — In zijne zakken moeten worden gevonden mijne beurs, mijne portefeuille, mijn pas. — »*Bene*" »Zoo moet dat lijk worden bezorgd bij de overheid, in het naast gelegen dorp; deze geeft u een behoorlijk certificaat om den dood van het gevonden lijk, hetwelk mijn lijk moet verbeelden, te bewijzen. Dat certificaat brengt gij mij, en gij ontvangt vijftig scudi." »*Benissimo!*" — Zoo gij ooit een woord van deze zaak spreekt." »*Ho comprito.*" — »Maar, voegde ik er uitdrukkelijk bij, — »gij zweert mij bij de Madonna dat er niet expres iemand voor vermoord worde; er moet werkelijk een lijk gevonden zijn; ik wil gaarne eenige weken wachten." — »Er worden hier bijna dagelijks lijken gevonden." — »Gij zweert?" — »Ik zweer het." — Ik liet hem mijne beurs met eenig geld, mijne portefeuille met onbeduidende papieren, een paar brieven van mijn oom onder anderen, en mijnen pas. — Acht dagen later had ik het certificaat volkomen in orde. Ik liet het den *vetturino* brengen bij eenen notaris te Napels; deze zou zich, door de kennisgeving aan de familie, goed kunnen laten betalen en den *vetturino* geven wat hem goed dacht. Zoo kreeg mijn waarde oom te Amsterdam legale kennis van mijne droevige vermoording in het Calabrisch gebergte.

III.

Nu was ik dus dood.

Voor mijn overlijden had ik echter gezorgd voor fondsen en eenen anderen pas, dien ik van eenen der vreemde gezanten, met wien ik vriendschappelijk bekend was, had gekregen, voorgevende dat ik mijn' pas verloren had. Een mijner vrienden te Amsterdam, dien ik in het vertrouwen had genomen, kondigde mij den indruk aan, dien de tijding te Amsterdam maakte »Apropos — gij weet het van RIETBERGEN. — Wat? — Dood, subiet gestorven in Italië. — Ei! niet onaardig voor den ouden RIET; nu wordt MIE-BETJE een vette partij." Zeker. — »En wat heeft LOUIS gescheeld? vermoord misschien om eene intrige." Ik weet het niet regt, hier is de Haarlemmer:

»Heden ontving ik de droevige tijding van het onverwacht overlijden mijns dieps betreurden neefs, den Wel Edel Gestrengen Heer en Mr. LOUIS HENRI VAN RIETBERGEN, in den jeugdigen leeftijd van 26 jaren. Zijn verscheiden was zeer gelaten en christelijk, gelijk zijn wandel hier op aarde steeds geweest was. De hoop op een zalig wederzien is de eenige troost van zijnen diep bedroefden oom

A. G. VAN RIETBERGEN, JZN.

Op uitdrukkelijke begeerte van den overledene zal er geen rouw worden gedragen. — *Amsterdam, 14 febr. 1839.*"

Zoo, — wordt er niet over mij gerouwd: die uitdrukkelijk begeerte, dacht ik, is zeker eene inventie mijner waarde nicht MIE-BETJE, die altijd heeft gevonden dat zwart haar slecht stond.

IV.

Tegen de helft van juni keerde ik te Amsterdam terug, onder den naam van GIUSEPPO DELLA FIAMMA, gebruik makende van eenen pas, dien ik door mijnen knecht BEPPO had laten nemen. *Il signore* GUISEPPO DELLA FIAMMA klonk fraai genoeg; vertaald ware het niets anders geweest dan *mijnheer* JOZEF VAN DER VLAM. Een groene bril, mijn zwart haar, dat ik lang had laten groeijen even als mijn baard en mijne snorren, maakten mij onkenbaar, hoewel men soms vond dat ik een *faux air* van LOUIS RIETBERGEN, zaliger, had. Ik nam goede kamers, een rijpaard en liet mij hier en daar presenteren. Allerwege was LOUIS RIETBERGEN zoo goed als vergeten. Zijne vrienden waren nagenoeg even onverschillig over hem als over CYRUS of CAMBYZES. Maar aan mijne nicht MIE-BETJE werd sterk het hof gemaakt. Hare bekoorlijkheden en de tienduizend gulden rente, die mijn oom van mij geërfd had en zij na deszelfs dood zou krijgen, maakten haar hoe langer hoe onweerstaanbarer. Ook uit de provinciën waren er in de laatste winter-maanden allerlei soort van jonkers op haar afgekomen, die men dan majestueus in hoeken der zalen of tegen schoorsteenen had zien leunen, en met ongeloofelijke accenten Fransch had hooren spreken. Een Amsterdamsche fat, traankleurig, roodkringing van oogen, die zwarte tanden had en braauwde, scheen de meeste impressie op haar hart te hebben gemaakt. Hij had porceleinen visite-kaartjes met een kroontje boven zijnen naam, »want meneew zijn papeo was doow de hooge wegewing jonkheew gemaakt." Dra werd het engagement gedeclareerd; de kwast huurde een huis en liet het prachtig meubleren, want mijn oom zou zijne dochter doteeren met de tienduizend gulden rente, die hij van mij geërfd had, ten gevolge waarvan de jongelui *en grand* zouden kunnen leven. Ik echter had besloten dat het geheel *en maigre* zijn zou, en dat de *dot* zijner vrouw niet verder zou wezen dan haar *dos*. Het huwelijk werd bepaald op den 16den october, daarna zoude het jonge paar »een weisje meeken naaw Peewijs." Den 14den october, twee dagen voor den trouwdag, was er groot diner bij mijnen oom aan huis. De wederzijdsche familie en eenige bijzondere vrienden waren genoodigd. Men was juist aan tafel gegaan. Een rijtuig houdt stil voor het huis. »Hé, wordt er nog iemand gewacht?" — »Niemand." — Men hoort een gil in den gang. JAN verlaat de zaal, komt terstond weder, doodsbleek, terug, gaat naar mijnen oom en zegt: »Mijnheer LOUIS, uw neef, is in het voorhuis, met een postrijtuig aangenomen." Oom verbleekt, staat op en gaat zien. Men ziet elkander aan; »Wat is er? wat is er?" — De heer A. G. VAN RIETBERGEN JZ. komt terug in de zaal — vergezeld van den dooden neef. »Maar oom, waarlijk ik ben nooit dood geweest; het moet eene vergissing wezen. Wel ben ik in Italië bestolen geworden door een knecht, die, onder anderen, mijne beurs en portefeuille medenam, zoodat ik nog eenigen last had om eenen anderen pas te krijgen; maar van moorddadigen aanval heb ik nooit iets gemerkt. In december ben ik, bij gelegenheid van een toertje op de Middellandsche zee, door een' zeeroover genomen, maar eindelijk gelukte het mij te ontsnappen, en hier ben ik; — doch laat u niet derangeren; ik zie, gij hebt diner en zal gaarne mede aanzitten. Dag, cousine! maar waarlijk gij zijt bleek van schrik geworden, men zou haast denken dat gij met mij gestorven waart." — Mijne gelijkenis met het portret, hetgeen KRUSEMAN, een jaar geleden, van mij gemaakt had, was frappant, het hing in de eetzaal, en ik was dus niet te loochenen; terwijl mijne appetijt niet gedoogde mij voor spook te houden. Men moest zich dus getroosten met de vreugd over den herkregen neef. Het huwelijk werd daarop, ten gevolge van den onverwachten schrik, uitgesteld, en mijne nicht MIE-BETJE is nog *à prendre* gebleven. Wil jij zo, lezer? zoo adressere u bij den uitgever dezer, onder de letters G. D. C. D., *mits franco.*

Advertentiën.

Heden overleed de Hoog Wel Geboren Vrouwe *CARTARINA MARIA ANNA* DE *BRACONIER*, Douairière van den Wel Edel Geboren Heer Mr. *WILLEM JACOB* VAN *NES*, diep betreurde Moeder van

UTRECHT,
den 2den Augustus,
1841.

Mr. *J. F. W.* VAN *NES.*

Eenige kennisgeving.

Aanbesteding.

KERKVOOGDEN DER HERVORMDE GEMEENTE VAN *LOBITH* zijn voornemens, op Dingsdag den 24sten Augustus 1841, des voormiddags ten 10 ure, ten huize van den Kastelein *H. BRINKMAN*, te *Lobith*, in het openbaar AAN TE BESTEDEN:

Het BOUWEN *van eene geheel nieuwe* PREDIKANTS-WONING, *met de* LEVERING *der daartoe benoodigde* BOUWSTOFFEN.

Het AFBREKEN *der oude Pastorie.* —

Het Bestek, de Teekening en de Voorwaarden liggen ter lezing bij den Secretaris-Kerkvoogd, en ten huize van voornoemden Kastelein te *Lobith.*

† † † *G. H. MATTHES Gz.* en *A. B.*
§ § *VAN DER VIES*, Makelaars, zullen
† op Woensdag den 25sten Augustus 1841 en volgende dagen, des morgens ten 10 ure, in het Huis op den O. Z. Voorburgwal, over het Oude Kerksplein No. 861, te *Amsterdam*, VERKOOPEN, ten overstaan van den Heer *J. GOLDSMIT*, Deurwaarder, en ten gevolge van Liquidatie van Handelszaken:

Het sedert vele jaren alhier gevestigd en alom bekend MAGAZIJN van de Heeren *VAN MEETEREN* en *DALDRUP*, bestaande in eene zeer aanzienlijke partij KATOENEN, WOLLEN en ZIJDEN MANUFACTUREN, in diverse sorteeringen. Breeder bij Biljetten en Notitiën omschreven; zijnde de Goederen drie dagen vóór den Verkoopdag te zien.

In een der schoonste gedeelten van de *Veluwe*, in *Gelderland*, wordt UIT DE HAND TE KOOP aangeboden een aanzienlijk LANDGOED, met een voor weinige jaren geheel nieuw gebouwd HEERENHUIS, KOETSHUIS, STALLING en Bijbehooren, ruim 70 Bunders groot, en wel aangelegd.

De Gegadigden worden verzocht zich met gefrankeerde brieven aan te melden, onder Letter K, bij den Uitgever der *Arnhemsche Courant.*

† † † Bij Acte van den 31sten Julij 1841, onderhands verleden en behoorlijk geregistreerd, is tusschen *GREGORIUS HERKLOTS* en *JOHN ENSLIE HERKLOTS*, met der woon zich gevestigd hebbende te *Doesborgh*, in *Gelderland*, nadat hun, door hunnen Vader, den Heer *HENDRIK WILLEM HERKLOTS*, wonende aan den Velper-Binnencingel, te *Arnhem*, alvorens handligting is verleend bij Acte van den 30sten Julij 1841, ten overstaan van den Heer fungerenden Kantonregter in het eerste Kanton, eerste Arrondissement der Provincie *Gelderland*, Hoofdplaats *Arnhem*, dienzelfden dag geregistreerd; voor gemeenschappelijke rekening eene VENNOOTSCHAP aangegaan tot het drijven van WIJNHANDEL en hetgeen kan geacht worden met dien Handel in verwantschap te staan in den uitgebreidsten zin; voor den tijd van 4 jaren, te rekenen van den 1sten Augustus 1841, tot den 1sten Augustus 1845, onder de firma van *GEBROEDERS HERKLOTS*; waarvan elk hunner de naamteekening zal voeren. Bij begeerde continuatie van deze Vennootschap, zullen de Vennooten elkander daarvan kennis behooren te geven zes maanden vóór den afloop van voornoemd tijdvak.

Deze bekendmaking geschiedt ter voldoening aan Artikel 486 van het Burgerlijk Wetboek en van Artikel 28 van het Wetboek van Koophandel.

H. W. HERKLOTS.
G. HERKLOTS.
J. E. HERKLOTS.

§ § § Eene MEVROUW verlangt met hare Meid *twee* à *drie* ONGEMEUBILEERDE KAMERS, met den MIDDAG-KOST, bij fatsoenlijke lieden op eenen vrolijken stand in de stad *Arnhem.*

Iemand hierop reflecterende gelieve, zoo spoedig doenlijk, schriftelijke opgave te doen bij den Boekdrukker *C. A. THIEME*, te *Arnhem*, onder Letter B.

\. Bij den Boekverkooper *JOHANNES MULLER*, Kalverstraat bij den Dam No. 9 te *Amsterdam*, is verschenen en alom verzonden:

I. NEDERLANDSCHE JAARBOEKEN *voor Regtsgeleerdheid en Wetgeving*, verzameld en uitgegeven door Mr. *C. A.* DEN *TEX* en Mr. *J.* VAN *HALL.* Derde Deel No. 2. 1841. gr. 8vo. *f* 2.20.

II. WETBOEK VAN KOOPHANDEL, met Aanteekeningen van Mrs. *C. D. ASSER*, *W. E. J. BERG*, *M. H. GODEFROY*, *J. W. TYDEMAN* en *JERO.* DE *VRIES*, Jz. Eerste Boek. 1841. gr. 8vo. . . . . . . *f* 2.20.

III. *A.* DE *WILDE*, *Nederduitsch, Maleisch en Soendasch Woordenboek*, benevens twee stukken tot oefening in het *Soendasch.* Uitgegeven door *TACO ROORDA.* 1841. gr. 8vo. . . . . . *f* 3.75.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 6 Aug. 2 El 3 Palm 5 Duim; gew. 10 Duim; gev. 0 0.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.